

музикаленъ историкъ, род. 6 дек. 1869 въ Малага, умр. 15 авг. 1921 въ Стокхолмъ, ученикъ на Фелипъ Педрелъ и Сенъ Сансъ; билъ на дипломатическа служба въ разни европейски, и извъневропейски държави, въ продължение на много години. Трудове: „Дискантъ и контрапунктъ“, „Музикалниятъ ориентализъмъ и арабската музика“, „Кратки студии върху съвременното музикално изкуство въ Испания“, „Клавдио Монтеверди и началото на италиянската опера“, „Донъ Фернандо де ла инфанта—теологъ и музикантъ“, „Моцартъ и сантименталната психология“, „Франческо Гюриеро“ и др. М. е сътрудникъ въ Лавиняковата Енциклопедия, въ която е написалъ единъ отличенъ трудъ върху историята на испанската музика.

Михай, Жора — Mihai, Jora — ромънски компонистъ — директоръ на музикалнитъ програми при Букурещката радио-станция, юристъ, род. 1891 въ Романъ, училъ музика въ Лайпцигъ и Парижъ, публикувалъ: „Еврейски маршъ“ за оркестъръ и „Играчка на жена ми“ (1925 „Универсалъ“ Виена). Д-вото на ромънскитъ компонисти е издало 1929 „Три смѣсени хора“, а 1931—5 пѣсни. Въ ръкописъ: Нѣколко сюити и симфонични поеми за оркестъръ и музика за единъ балетъ „На пазаря“.

Михайловъ-Стоянь, Константинъ Ивановичъ — първиятъ и най-голямъ български, оперенъ пѣвецъ-теноръ, род. 1856 г. Голѣмъ-буялъкъ, Русия (отъ родители българи преселници отъ Ямболско), умр. юни 1914 година въ София, следъ свършване на реално училище е билъ 2 години учителъ по аритметика, 1881 постъпва въ оперетната трупa на Симферополъ — Кримъ, отначало като хористъ, а после като солистъ; следъ това, училъ само една година въ Петербургската консерватория, но надаренъ съ необикновено голѣмъ гласовъ инстинктъ и педагогически даръ, и изучилъ основно законитъ на вокалността, М. С. открива тайната на пѣвческото изкуство, и по-нататкъ става учителъ самъ на себе си. Постъпилъ безъ всѣкаква протекция въ Московския императорски театъръ, той разкрива богатия свой гласовъ

и артистически талантъ. Най-голямото свое артистическо тържество М. С. празнува при едно представление на „Палячи“, въ което замѣства знаменития теноръ Мазини. Привелъ публиката въ въз-

Стоянь Михайловъ

торгъ — съ прекрасия си гласъ и отлична игра, артистгъ, при отворена сцена, е трѣбвало да изпѣе още два пѣти ариозото. Презъ деведесетѣтъ години, М. С. на два пѣти посещава България, давайки концерти, и за трети пѣтъ — презъ 1907, когато — по неговъ починъ, и съ сътрудничеството на софийски музикални сили, следъ ожесточени, устни и печатни спорове и разпри, се туря осивата на българската опера (подробно гл. въ книгата „Българската музика“ — минало и съвременност отъ Ив. Камбуровъ), чийто основателъ и първи режисьоръ е М. С. Следъ продължителенъ, и главно изморителенъ трудъ, всрѣдъ тогавашнитъ примитивни музикални условия въ България, недостатъчно оцененъ и неразбранъ — не само отъ официалната власть, но и отъ начеващитъ свои събратя, той се преуморява и нервно разстройва, поради което отива въ Москва, за да се лѣкува. Забравилъ